

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M.**, s. r. o., P., R., P., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. R. H., V., B., proti žalovanému: **O.O.**, so sídlom v L., B., IČO: X., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Š., K., za účasti vedľajšieho účastníka **J. P.**, V., Z., M., IČO: X., **o zaplatenie 14 244,53 Eur s príslušenstvom (429 131,-- Sk s prísl.)**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod spisovou značkou 18 Cb 20/2007 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. februára 2010 č. k. 1 Cob 77/2008-303, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania na účet právneho zástupcu žalobcu v sume 369,72 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 21. mája 2008 č. k. 18 Cb 20/2007-179 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu Sk 429 131,-- s 10,55%-tným úrokom z omeškania ročne od 27. 8. 2002 do zaplatenia. Žalobu zamietol v časti požadovaného úroku z omeškania nad 10,55% zo žalovanej istiny. Náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Tiež zamietol návrh J. P.P. na zámenu účastníkov na strane žalobcu zo dňa 17. 3. 2008.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca si žalobou uplatnil proti žalovanej právo na zaplatenie sumy 429 131,-- Sk s úrokom z omeškania 500,-- Sk denne od 27. 8. 2002 do zaplatenia titulom zaplatenia ceny prevedených prác na diele: „O.V.O.“, ktorú pohľadávku

nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2. 1. 2006 od spoločnosti N.N., a. s., ktorá nadobudla túto pohľadávku od pôvodného zhotoviteľa – veriteľa J. P. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 4. 4. 2005.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že cenu za dielo zaplatil pôvodnému veriteľovi zhotoviteľovi J. P..

Na pojednávaní dňa 25. 1. 2008 účastníci nenamietali vstup J. P. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného J. P. v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 O. s. p. sa stal vedľajším účastníkom na strane žalovaného doručením podania súdu dňom 20. 5. 2008.

Z tých istých dôvodov vedľajší účastník na strane žalovaného J. P. odôvodňoval podanie zo dňa 17. 3. 2008, ako návrh podľa § 92 O. s. p. na zámenu účastníkov na strane žalobcu tak, aby z konania vystúpil žalobca M., s. r. o. a na jeho miesto vstúpil J. P.. Podľa § 92 ods. 2 O. s. p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod, alebo prechod práv, alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ, alebo ten na koho boli tieto práva, alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania namiesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli.

Podľa § 92 ods. 3 súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto mal vstúpiť namiesto navrhovateľa; súhlas odporcu, alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že podmienkou zmeny účastníkov na strane žalobcu je právna skutočnosť, ktorá nastala po začatí konania a v danom prípade konanie bolo začaté doručením žaloby dňom 21. 8. 2006. Právna skutočnosť, od ktorej J. P. odvodzuje svoj vstup do konania, nastala 4. 4. 2005, teda pred začatím konania. Z uvedeného dôvodu súd preto návrh J. P. na zmenu účastníkov na strane žalobcu zo dňa 17. 3. 2008 zamietol.

V danom prípade súd mal za preukázané, že pôvodný postupca, veriteľ J. P. oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky podaním zo dňa 5. 4. 2005, čo potvrdil žalovaný ako dlžník svojim podpisom priamo na uvedenom podaní. Oznámenie ďalšieho postupcu spoločnosti N.N., a. s. zo dňa 8. 2. 2006, žalovaný prevzal dňa 13. 2. 2006, čo vyplýva z doručenky z pošty B., uvedeného dňa predloženej žalobcom. Toto oznámenie za postupcu podpísal M. M., na základe plnomocenstva zo dňa 27. 10. 2005, ktoré bolo pripojené k tomuto podaniu. Z obsahu plnomocenstva vyplýva, že M. M. ako splnomocnenec mohol za spoločnosť N.N., a. s. podpisovať zmluvy. Dôkazom platnosti tohto plnomocenstva ku dňu 8. 2. 2006, je aj skutočnosť, že táto spoločnosť toto plnomocenstvo zrušila na Valnom zhromaždení dňa 27. 3. 2006, čo je dôkazom, že vedela o tomto plnomocenstve. Ďalším dôkazom je aj skutočnosť, že uvedená pohľadávka bola vedená tak v účtovníctve postupcu N.N., a. s. a postupníka, žalobcu.

Postupník je aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie postúpenej pohľadávky voči dlžníkovi, keďže dlžníkovi bolo riadne preukázané postúpenie pohľadávky oznámené postupcom spoločnosťou N.N., a. s.

Žalovaný namietal, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, keďže došlo k odstúpeniu od zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 4. 4. 2005 medzi pôvodným veriteľom postupcom J. P. podaním zo dňa 17. 2. 2006. Pôvodný veriteľ v tomto podaní oznámil postupníkovi spoločnosti N.N., a. s., že odstupuje od zmluvy podľa § 48 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, keďže zmluvu uzavrel v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Z obsahu postúpenej pohľadávky zaplatenie ktorej je predmetom sporu je zrejmé, že sa jedná o pohľadávku, ktorá vznikla pri podnikateľskej činnosti pôvodného veriteľa ako zhotoviteľa a obcou ako objednávateľom pri zabezpečení verejných potrieb (výstavba vodovodu) a jedná sa o relatívny obchod.

Súd prvého stupňa konštatoval, že odstúpenie pôvodným veriteľom J. P. zo 17. februára 2006 od zmluvy uzavretej 4. apríla 2005, ktorá bola uzatvorená medzi J. P. a spoločnosťou N.N., a. s. je neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Pôvodný veriteľ J. P. predložil súdu dodatok č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávky zo 4. apríla 2005, ktorú uzavrel so spoločnosťou N.N., a. s. V uvedenom dodatku okrem iného bol vypustený z článku VI. bod 1 pôvodnej zmluvy a nahradený novým znením: zmluva nadobúda účinnosť dňom podpísania zmluvnými stranami. Účinnosť tejto zmluvy si zmluvné strany dojednali do 31. decembra 2005. Po zániku účinnosti tejto zmluvy sú zmluvné strany povinné navzájom si vrátiť čo im bolo podľa tejto zmluvy plnené. Akékoľvek zmeny k tejto zmluve musia mať formu písomného dodatku, ktorý musí byť podpísaný oboma zmluvnými stranami. Žalobca namietal, že tento dodatok, ktorý predložil pôvodný veriteľ je falzifikátom, keďže nikdy nebol uzavretý, čo potvrdili aj členovia predstavenstva J. S. a J. K., že takýto nikdy nepodpísali. Súd prvého stupňa v svojom rozhodnutí uviedol, že v konaní boli preukázané skutočnosti, ktoré potvrdzujú, že uvedený dodatok č. 1 nikdy nebol uzavretý. Pokiaľ by aj došlo k uzavretiu dodatku č. 1, tento je absolútne neplatný, avšak z predložených dôkazov po použití vykladacích pravidiel uvedených v § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že takýto dodatok č. 1 nikdy nebol ani uzavretý.

Žalobca sa v žalobe domáhal okrem zaplatenia postúpenej pohľadávky aj príslušenstva, konkrétne úroku z omeškania zo zmluvy o dielo č. X./2002 vo výške 500,-- Sk za každý deň omeškania od 27. augusta 2002 do zaplatenia. Tento nárok odôvodnil ustanovením článku IX.3 zmluvy o dielo z augusta 2002. Súd prvého stupňa dospel k názoru, že ustanovenie dohodnuté v článku IX. bod 9.3 je neplatné pre jeho neurčitost' v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Žalobcovi však vznikol nárok na úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka pred novelou pred 1. februára 2004, keďže zmluva bola uzavretá 5. augusta 2002, podľa ktorého je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku, alebo jeho časti, ak nie je dohodnutá sadzba úroku z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 1% vyššie, než je úroková sadzba určená obdobne podľa § 502 (Sadzba úrokov, ktorú požadovali banky pri poskytovaní úverov).

V auguste 2002 bola priemerná úroková sadzba z úverov poskytovaných v auguste 2002 – 9,55% a súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania 10,55% od splatnosti faktúry do zaplatenia a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania nad 10,55% ročne zo žalovanej istiny do zaplatenia zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. a náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Proti tomuto rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v časti požadovaného úroku z omeškania nad 10,55% zo žalovanej istiny a proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov podal odvolanie žalobca. Odvolanie tiež podal vedľajší účastník J. P. – ., ktorý napadol všetky výroky v rozsudku a navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O.O. – žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru Okresný súd rozsiahlym dokazovaním náležite zistil skutkový stav a správne rozhodol pokiaľ ide o priznanie výšky úrokovej sadzby. Odporúča, aby Krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu ako vecne správnej a odvolanie zamietol. Náhradu trov konania neuplatňuje. Súhlasí s rozhodnutím súdu bez nariadenia pojednávania.

Na výzvu súdu k odvolaniu vedľajšieho účastníka žalovaný podaním zo 7. augusta 2008 podal vyjadrenie, že ako žalovaná strana písomne vyzval J. P. ako vedľajšieho účastníka na jednanie, aby prejednal dôvody podaného odvolania. Tento sa jednania 7. augusta 2008 nezúčastnil. S tým, že jeho korešpondenciu k veci má jeho právna zástupkyňa, ktorá je práceneschopná. Žalovaný ďalej uviedol, že keďže nedošlo k jednaniu, zatiaľ nebol daný súhlas k predmetnému odvolaniu a vyjadrenie zašle žalovaný dodatočne priamo na Krajský súd v Košiciach. Právna zástupkyňa vedľajšieho účastníka sľubovala, že predloží originál dodatku č. 1, ale do dnešného dňa ani súdu ani žalovanému tento originál nebol predložený.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 9. februára 2010, č. k. 1 Cob 77/2008-303, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch o zamietnutí žaloby na priznanie úrokov z omeškania nad rozsah 10,55% ročne z prisúdenej istiny 429 131,-- Sk, nepriznania náhrady trov prvostupňového konania a zamietnutia návrhu na zmenu účastníkov konania na strane žalobcu. Odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Odvolací súd prejednal odvolanie podané vedľajším účastníkom a žalobcom a konštatoval oprávnenosť preskúmania len napadnutých výrokov. U vedľajšieho účastníka

zároveň posudzoval aj skutočnosť, či je odvolanie proti rozsudku podané oprávneným subjektom (okrem výroku o zamietnutí jeho návrhu na zmenu účastníka konania).

K výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba na priznanie úrokov z omeškania nad rozsah 10,55 úrokov ročne z prisúdenej istiny odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa skutkovo i právne správne dospel k záveru o neurčitosti časti zmluvy týkajúcej sa článku IX. bod 9.3 v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je možné aplikovať ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka na určenie výšky priznaných úrokov t. j. neuplatnenú sumu 500,-- Sk denne z omeškania).

Správnemu záveru súdu prvého stupňa o neurčitosti, teda aj o absolútnej neplatnosti časti zmluvy, považuje odvolací súd za potrebné doplniť skutočnosti (§ 219 ods. 2 O. s. p.), že podľa zákona je právny úkon určitý, len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo je rozpor možné odstrániť výkladom. Obsah (význam) prejavenej vôle musí byť teda nepochybný. Ak je úkon neurčitý, ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, k čomu súd prihliada z úradnej povinnosti. Pri úprave otázky platobných podmienok použitím pojmu faktúra v jednotnom i množnom čísle (t. j. pojmovo i obsahovo protichodne) sa nevyklúčujú pochybnosti o prejavenej vôle účastníkov zmluvy. Ide o neurčitý právny úkon v tejto časti zmluvy, vzhľadom i na súvisiace časti zmluvy uvádzané súdom prvého stupňa (čl. III bod 3.1.3.2, čl. IV bod 4.4). Použité pojmy sú nejednoznačné, takže pri prihliadnutí na vôľu účastníkov v čase jej uzavretia nie je možné nepochybne a jednoznačne usudzovať na zámer, ktorý mal byť naplnený použitou formuláciou a to ani pri výklade gramatickom, logickom, alebo systematickom. Je preto opodstatnená aplikácia ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka na určenie výšky priznania úrokov z omeškania v rozsahu 10,55% ako to vyplýva z oznámenia Národnej banky Slovenska o priemernej úrokovej miere úverov všetkých obchodných bánk v auguste 2002 (9,55%).

Nie je opodstatnený ani právny názor žalobcu, že nie je možné aplikovať ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. o čiastočnom neúspechu účastníkov pri výroku, ktorým bola zamietnutá časť úrokov z omeškania. Je zrejmé, že žalobca uplatnil aj príslušenstvo pohľadávky t. j. úrok z omeškania. Ak bolo príslušenstvo uplatnené určitým spôsobom (aj keď nie je presne vyčíslené) nemožno neaplikovať podľa výsledku sporu ustanovenie § 142 O. s. p. Ide vždy o určitý spôsob uplatnenia príslušenstva pohľadávky. Je zrejmé, že v čase do podania žaloby uplynuli takmer štyri roky, za ktoré si v čase podania žaloby uplatnil úroky z omeškania vo

výške 500,-- Sk za každý deň, t. j. celkove ide o sumu 430 000,-- Sk. Keďže mu boli priznané v značene menšom rozsahu úroky z omeškania, ktoré boli predmetom konania, súd správne rešpektoval zásadu čiastočného úspechu účastníka v spore podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Odvolací súp dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je potrebné považovať za odvolanie podané neoprávnenou osobu v zmysle § 218 písm. b/ O. s. p.

Z ustanovenia § 93 O. s. p. a § 201 O. s. p. je nepochybné, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, takže je oprávnený robiť všetky procesné úkony. Môže preto podať aj odvolanie, ovšem nemôže ho podať proti vôli účastníka, vedľa ktorého vystupuje. Vedľajšie účastníctvo je totiž možné len v sporovom konaní a jeho účelom je daná pomoc v spore niektorému z účastníkov konania (jednej zo sporových strán). Z uvedeného účelu je zrejmé, že môže podať odvolanie vedľajší účastník, avšak nie proti vôli hlavného účastníka, vedľa ktorého v konaní vystupuje. Ak teda nebol daný výslovný súhlas účastníka, na strane ktorého vystupuje, s podaním odvolania vedľajším účastníkom, vedľajší účastník je subjektom, ktorý nie je oprávnený podať odvolanie. Jeho úkon nemôže totiž odporovať úkonu účastníka v záujme a na pomoc, ktorého do konania vstúpil.

Z obsahu spisu je nepochybné, že vedľajší účastník, ktorý vystupuje v konaní na strane žalovaného, podal odvolanie 27. júna 2008 (rozsudok prevzal 13. júna 2008) bez akéhokoľvek rokovania so žalovaným, ktorý na výzvu súdu oznámil, že rozsudok súdu považuje za vecne správny a do uvedeného obdobia 7. augusta 2008 nedal súhlas vedľajšiemu účastníkovi na podanie odvolania proti uvedenému rozsudku.

Za takýchto skutkových okolností vedľajší účastník, ktorý vystupuje na strane žalovaného, nebol podľa názoru odvolacieho súdu oprávneným subjektom na podanie odvolania. Sú preto splnené zákonné kritériá, kedy odvolací súd odmietne odvolanie (je podané niekým kto na odvolanie nie je oprávnený). Odvolací súd preto rozhodol o odvolaní vedľajšieho účastníka v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

V odvolacom konaní nevznikli trovy žalovanému, pričom žalobca a vedľajší účastník neboli v odvolacom konaní úspešní, preto o náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, jeho výroku, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka, podal dovolanie žalovaný. Navrhol, aby v súlade s ustanovením § 243 ods. 2, ods. 3 O. s. p. dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. – účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 a tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vedľajší účastník J. P. podal odvolanie 30. júna 2008 a 2. júla 2008 došlo na Okresný súd v Michalovciach aj odvolanie žalobcu.

Z ustanovení O. s. p. podľa názoru žalovaného nesporne vyplýva, že podaním odvolania oprávneným účastníkom, začína odvolacie konanie. V predmetnej veci začalo odvolacie konanie 30. júna 2008 podaním odvolania vedľajším účastníkom. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka, odôvodniac tento postup ustanovením § 218 písm. b/ O. s. p. za deň začatia odvolacieho konania treba považovať deň, kedy podal odvolanie žalobca. I keď Občiansky súdny poriadok v znení platnom od 15. 10. 2008 umožňuje odvolaciemu súdu (s výnimkou taxatívne určených vecí) rozhodnúť o odvolaní aj bez nariadenia pojednávania, je potrebné v odvolacom konaní, začatom do účinnosti novely vykonanej zákonom č. 328/2008 Z. z., pokiaľ ide o otázku spôsobu prejednávania odvolania, použiť dovtedy platnú právnu úpravu. Podľa názoru žalovaného je ústavne súladným taký výklad § 372p ods. 1 O. s. p., podľa ktorého aj keď sa nová procesná úprava použije aj na konania začaté pred jej účinnosťou s výnimkou tých procesných situácií, v ktorých by jej použitie bolo porušením princípu právnej istoty a zákazu právnej retroaktivity. Ak totiž doterajšia právna úprava priznávala účastníkom konania v určitých jeho štádiách jeho konkrétne práva, nemôžu mu byť tieto práva novou právnou úpravou odňaté. Takýto prípad ide vo vzťahu k odvolaciemu konaniu. Občiansky súdny poriadok v znení platnom v čase začatia odvolacieho konania vo svojom ustanovení § 214 ods. 1 ustanovoval povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. V predmetnej veci podal žalobca odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky a trovám konania. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie aj vedľajší

účastník, pričom svojim odvolaním, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia, namietal správnosť výroku rozsudku vo veci samej, teda v časti týkajúcej sa priznania istiny žalobcovi. Nepochybne išlo o odvolanie, o ktorom bol odvolací súd povinný vykonať pojednávanie.

Odvolací súd však odvolanie vedľajšieho účastníka vyhodnotil ako podané neoprávnenou osobou. Urobil tak na základe názoru, že z ustanovenia § 93 a § 201 O. s. p. nemôže podať vedľajší účastník odvolanie proti vôli účastníka, vedľa ktorého vystupuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu ak nebol daný výslovný súhlas účastníka na strane ktorého vystupuje s podaním odvolania vedľajším účastníkom, je vedľajší účastník subjektom, ktorý nie je oprávnený podať odvolanie. Jeho úkon totiž nemôže odporovať úkonu účastníka, ktorého v záujme dokončenia konania vstúpil. O.O. je toho názoru, že Krajský súd pri posudzovaní prípustnosti odvolania vedľajšieho účastníka sa neriadil platnou právnou úpravou, ale vychádzal z ustanovenia § 201 O. s. p. v znení platnom do 31. 8. 2003, teda pred zmenou vykonanou zákonom č. 353/2003 Z. z. Podľa znenia O. s. p. platného v čase podania odvolania vedľajším účastníkom aj v súčasnosti ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník. V predmetnej veci sa však odvolací súd kritériami v ustanovení § 201 druhej vety nezaoberal. Napriek tomu zo skutkového stavu známeho z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a vedľajší účastník sa obaja cítia byť vlastníkami pohľadávky, ktorá bola predmetom tohto konania, vrátane jej príslušenstva. Vedľajší účastník v konaní uplatňoval námietky, že je to on, kto je oprávnený z uplatnenej pohľadávky. Pre žalovanú O.O. je táto otázka rovnako dôležitá, keďže so zreteľom na skutočnosť, že uvedenú pohľadávku splnila vedľajšiemu účastníkovi nie je pre ňu nevýznamné, či bude rozhodnutím súdu zaviazaná plniť žalobcovi, alebo súd žalobu zamietne. V predmetnej veci sa vzťahy medzi žalobcom, žalovaným a vedľajším účastníkom vyplývajú z ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka. So zreteľom na ustanovenie § 201 O. s. p. má žalovaný záujem na prejednaní odvolania vedľajšieho účastníka. Pretože od výsledku tohto rozhodnutia závisia aj práva a povinnosti žalovaného. Na podanie odvolania so zreteľom na ustanovenie § 201 druhej vety nepotreboval vedľajší účastník súhlas žalovaného. Tým, že odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka, odmietol tým konať v súlade s ustanovením článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Účastník konania má totiž právo, aby nielen o jeho podaniach súd rozhodoval v zákonom ustanoveným spôsobom, ale aby takto postupoval v celom konaní, keďže dôsledky takéhoto postupu súdu práva a povinnosti účastníka konania ovplyvňujú.

Odvolačný súd bol povinný odvolanie vedľajšieho účastníka prejednať a na toto prejednanie nariadiť pojednávanie. Nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania, ktorého povinnosť vyplýva, súdu z ustanovenia § 214 ods. 1 platného v čase začatia odvolacieho konania, bola zároveň právom účastníka vyplývajúceho z článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Osobitne žalovaný zdôrazňuje, že prvostupňový ani druhostupňový súd ho nevyzval na vyjadrenie, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Navyše odvolaciemu súdu bolo dňa 15. 1. 2010 doručené podanie žalovaného, v ktorom predložil rozsudok Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 11 Cb 166/2008, z ktorého vyplynulo, že tento súd rozsudkom zo dňa 19. 1. 2009, určil, že zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou vedľajší účastník postúpil okrem iného aj pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní spoločnosti N.N., a. s., od ktorej ju nadobudol žalobca, je neplatná.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 14. 5. 2010. Vo vyjadrení uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach považuje za vecne správny. Dovolanie žalovaného nepovažuje za dôvodné, podľa jeho názoru nepreukázal splnenie zákonných predpokladov stanovených v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p. pre prípustnosť dovolania. Kvalifikovaná skutočnosť, ktorá by mala byť podkladom prípustnosti dovolania vôbec nenastala. Preto rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a žiada, aby dovolací súd zaviazal O.O. k náhrade trov konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 369,72 Eur.

Žalobca uviedol, že žalovaná vo svojom dovolaní poukazuje na existenciu rozsudku Okresného súdu Rožňava. O. s. p. neobsahuje žiadne ustanovenie, ktorým by sa stanovila záväznosť určovacieho výroku právoplatného rozsudku o určení neplatnosti právneho úkonu, ktorým by sa nakladalo (s pohľadávkami, alebo hnutelnými vecami) pre inú osobu ako účastníka konania. Keďže spoločnosť M., s. r. o. nebola účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod spisovou značkou 11 Cb 166/2008, výrok rozhodnutia Okresného súdu Rožňava sa jej žiadnym spôsobom nedotýka. Napadnuté rozhodnutie je preto v súlade s ustanovením § 159 ods. 2, 3 O. s. p. a existencia rozhodnutia Okresného súdu Rožňava nezakladá žiadnu vadu konania v zmysle § 243b ods. 1 O. s. p. pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Ďalej uviedol, že žalovaný nepodal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa práve z dôvodu, že bol úplne zistený skutkový stav prvostupňovým súdom, v prospech

žalovaného aj právne posúdený a to najmä s ohľadom na výrok rozsudku o zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania a nepriznání trov konania. Žalovaný voči prvostupňovému rozsudku odvolanie v zákonnej lehote nepodal. Skutočnosť, že žalovaný po uplynutí lehoty na podanie odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu zmenil názor na potrebu napadnutia niektorého z výrokov prvostupňového rozhodnutia je bez právneho významu. Vedľajší účastník podal odvolanie osobne do podateľne prvostupňového súdu 30. júna 2008, teda v čase, kedy právo podať odvolanie už žalovaný nemal, pretože mu uplynula nesporne odvolacia lehota dňom 28. júna 2008, a koniec lehoty nepripadol ani na nedeľu a ani na sobotu. Podľa žalobcu pri odvolaní vedľajšieho účastníka, išlo o úkon, ktorý odporuje úkonom žalovaného, odvolanie bolo podané proti vôli žalovaného ako úkon, na ktorý žalovaný v čase jeho podania nemal právo a odvolanie bolo podané oneskorene, keďže lehota na podanie odvolania vedľajším účastníkom bola limitovaná uplynutím odvolacej lehoty žalovaného. Preto je rozhodnutie odvolacieho súdu správne a žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a to jeho výrok, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolanie vedľajšieho účastníka odmietol. Dovolací súd v prejednávanej veci doposiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúcu dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta, alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolanie smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku, alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

S prihliadnutím na obsah dovolania, a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

Predmetnému dôvodu dovolania sú totiž vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Žalovaný vytýkal odvolaciemu súdu, že napriek tomu, že odvolacie konanie začalo pred 15. októbrom 2008, teda začalo do účinnosti novely O. s. p. vykonanej zákonom č. 384/2008 Z. z., a teda neboli splnené podmienky pre rozhodnutie veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. v znení platnom ku dňu začatia odvolacieho konania O. s. p. ustanovoval povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávania. Túto námietku dovolací súd považoval za nedôvodnú. Odvolací súd rozhodol rozsudkom 9. februára 2010 a prejednal odvolania žalobcu i vedľajšieho účastníka bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom sa riadil ustanoveniami O. s. p. v znení účinnom 9. februára 2010. Na výzvu súdu sám žalovaný vo svojom podaní zo 7. augusta 2008 uviedol, že súhlasí s rozhodnutím súdu bez nariadenia pojednávania. Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ odvolací súd prejednal odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu 9. februára 2010 bez nariadenia odvolacieho pojednávania postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., lebo v danom prípade nedošlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení žalovaného, priznaných mu v Občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv. K tomuto názoru dovolací súd uvádza, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax senátov Občianskoprávneho i Obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 204/2009, 3 Cdo 118/2009, 5 Cdo 312/2009, 5 Cdo 340/2009). Tiež treba uviesť, že občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujalo k nastolenej otázke stanovisko, že v zmysle § 372p ods. 1 O. s. p. sa ustanovenie § 214 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 použije aj na odvolacie

konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008. Takáto interpretácia § 372p ods. 1 O. s. p. zohľadňuje aj dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z. z., v ktorej sa za generálne pravidlo „vyplývajúce z tohto ustanovenia označuje to, že nová právna úprava sa bude vzťahovať aj na konania začaté pred nadobudnutím jej účinnosti (jediná výnimka sa vzťahuje na možnosť prokurátora podať návrh na začatie konania). Tiež je potrebné poukázať na záver uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2009 sp. zn. IV. ÚS 362/09, v ktorom sa konštatuje, že ústavne akceptovateľný a udržateľný je (aj) postup odvolacieho súdu, ktorý najskôr nariadil na prejednanie odvolania podaného pred 15. októbrom 2008 odvolacie pojednávanie, po jeho odročení na neskorší termín ale vec prejednal a rozhodol po 15. októbri 2008 bez nariadenia odvolacieho pojednávania (i keď sa účastník konania v danej veci nariadenia domáhal) a rozsudok vyhlásil verejne pri zachovaní požiadaviek vyplývajúcich z § 156 ods. 3 O. s. p. V zmysle uvedeného uznesenia nemohlo týmto postupom odvolacieho súdu dôjsť k porušeniu základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani práva podľa čl. VI ods. 1 Dohovoru.

Dovolateľ – žalovaný v dovolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie aj vedľajší účastník na jeho strane, pričom odvolaním namietal správnosť výroku rozsudku vo veci samej. Odvolací súd však odvolanie vedľajšieho účastníka vyhodnotil ako podané neoprávnenou osobou, urobil tak na základe názoru, že z ustanovenia § 93 O. s. p. a § 201 O. s. p., nemôže podať vedľajší účastník odvolanie proti vôli účastníka vedľa ktorého vystupuje keďže nebol daný výslovný súhlas účastníka na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje. Odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka. Takéto rozhodnutie považuje žalovaný – O.O. za nesprávne. K tomuto dovolací súd uvádza: zo znenia O. s. p. účinného ku dňu vstupu vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného § 93 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod neplatnosť manželstva, alebo určenie či tu manželstvo je, alebo nie je.

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 2 O. s. p.).

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 3 O. s. p.).

Z rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že J. P. sa v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 O. s. p. stal vedľajším účastníkom na strane žalovaného doručením podania súdu dňom 20. mája 2008.

Podľa ustanovenia § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Z podania vedľajšieho účastníka zo dňa 19. 5. 2008 vyplýva, že vstupuje do konania na strane žalovaného z dôvodu jeho právneho záujmu na výsledku konania, pretože jeho právne postavenie bude výsledkom sporu ovplyvnené. Má za to, že je vlastníkom pohľadávky voči O. a O.O. si svoju povinnosť už čiastočne splnila a časť dlhu už zaplatila a preto má právny záujem na výsledku tohto konania.

Z ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. v znení pred novelou (v súčasnosti platné znenie § 93 ods. 4 O. s. p. – totožné so znením § 93 ods. 3 v znení pred novelou) vyplýva, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda má v zásade právo podať aj odvolanie. Táto jeho procesná legitímácia na podanie odvolania je však obmedzená účastníkom, na strane ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník, na stranu ktorého sa pripojil. V prípade, že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania, nemôže ju mať ani vedľajší účastník. V opačnom prípade by sa aj vedľajšiemu účastníkovi priznalo viac procesných práv, než má účastník, na ktorého strane vystupuje. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy, ak odvolanie podal účastník. Ak podá odvolanie len vedľajší účastník, treba od účastníka vyžiadať súhlas na podanie odvolania

vedľajším účastníkom. V prípade, že účastník odmietne dať súhlas k odvolaniu vedľajšieho účastníka, je odvolanie vedľajšieho účastníka bez toho súhlasu právne neúčinné. Z už uvedeného vyplýva, že akýkoľvek úkon v konaní vedľajší účastník vykoná, nesmie byť v rozpore so záujmami hlavného účastníka, na ktorého procesnej strane vystupuje. Z tejto dikcie nemožno jednoznačne odvodiť, že úkon vedľajšieho účastníka s ktorým nesúhlasí hlavný účastník, bude automaticky zo strany súdu zamietnutý. Nasvedčuje tomu dikcia § 93 ods. 3 O. s. p. (platné znenie § 93 ods. 4 O. s. p.) „posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností“. Z tejto dikcie možno vyvodiť, že súd bude úkon vedľajšieho účastníka, s ktorým nevyslovil súhlas hlavný účastník, posudzovať so zreteľom na všetky okolnosti prípadu. Môže sa totiž stať, že takýto úkon bude vlastne hlavnému účastníkovi na prospech, v tom prípade môže súd zvažovať, že takýto úkon vykoná, a to napriek nesúhlasu hlavného účastníka.

Pokiaľ ide o legitímáciu na podanie opravného prostriedku, platí, že pri podaní odvolania je vedľajší účastník legitimovaným subjektom na podanie odvolania v prípadoch, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Vedľajší účastník v takýchto prípadoch môže podať odvolanie aj keď s tým nesúhlasí hlavný účastník, na ktorého procesnej strane vstupuje. Typickým príkladom je vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom, keď z právneho predpisu konkrétne z predpisu hmotného práva civilného (Občiansky zákonník resp. Obchodný zákonník) vyplýva tzv. zákonná cesia, zákonný vstup do právneho postavenia dlžníka zo strany ručiteľa v prípadoch, ak ručiteľ za dlžníka plnil.

Ak z právneho predpisu nevyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (tzn. právnické osoby, legitimované na vstup do konania ako vedľajší účastník osobitným zákonným ustanovením) môže vedľajší účastník podať odvolanie len v prípadoch ak ho zároveň podá hlavný účastník, prípadne, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadří súhlas. Ak by hlavný účastník súhlas nevyjadril, prípadne ho odvolal, bude sa táto situácia posudzovať ako nesplnenie subjektívnej podmienky na podanie odvolania, čo znamená, že v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ odvolanie bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

V danom prípade sa J. P. V. najprv domáhal vstupu do konania na strane žalobcu a to podaním zo 17. marca 2008 doručeným súdu 26. marca 2008, žiadal pripustiť zámenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že z konania vystúpi M., s. r. o., P. a namiesto žalobcu vstúpi J. P., V.V.. Poukázal na to, že žalobca nie je vlastníkom pohľadávky voči

žalovanému a pohľadávku, ktorá je predmetom konania, nadobudol pôvodný veriteľ O., teda J. P.. Podaním z 19. mája 2008 J. P. navrhol, aby s ním súd konal s ako vedľajším účastníkom na strane žalovaného s poukazom na ustanovenie § 93 O. s. p., keďže má právny záujem na výsledku konania. Odvolací súd správne vyžiadal súhlas O., či súhlasí s odvolaním vedľajšieho účastníka na jej strane. Z podania žalovaného, ktoré bolo doručené súdu po výzve súdu z 18. júla. 2008 vyplýva, že podľa názoru O. – žalovaného okresný súd rozsiahlym dokazovaním náležite zistil skutkový stav a správne rozhodol. Navrhol, aby krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, odvolanie zamietol. Náhradu trov konania si neuplatňuje, súhlasí s rozhodnutím súdu bez nariadenia pojednávania. Tiež uviedol, že keďže nedošlo k jednaniu medzi žalovaným a J. P., zatiaľ nebol daný súhlas k predmetnému odvolaniu. Z uvedeného vyplýva, že ani k 7. augusta 2008, žalovaný nesúhlasil s podaním odvolania zo strany vedľajšieho účastníka, ktorý vystupoval na strane žalovaného. Preto odvolací súd rozhodol správne, keď odvolanie vedľajšieho účastníka v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. b/ odmietol. K námietke žalovaného uvedenej v dovolaní, že súhlas žalovaného s podaním odvolania vedľajším účastníkom nebol potrebný, keďže podľa § 201 O. s. p. druhá veta, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník je nesprávna, ak žalovaný odvodzuje toto vyrovnanie, odkazom na ustanovenie § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka. Z týchto ustanovení Občianskeho zákonníka nevyplýva spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Toto ustanovenie (§ 201 druhá veta O. s. p.) platí napríklad pre už spomínaný existujúci vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom, keď z právneho predpisu, konkrétne z predpisu hmotného práva vyplýva vstup do právneho postavenia dlžníka zo strany ručiteľa v prípadoch, ak ručiteľ za dlžníka plnil, tiež napríklad vzťah medzi poisťovňou vystupujúcou v konaní ako vedľajší účastník, ak v dôsledku zákonného poistenia je poisťovňa povinná nahradiť škodu za poškodeného.

Odvolací súd teda pri prejednaní odvolania vedľajším účastníkom postupoval správne, a taktiež je správne jeho rozhodnutie vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi.

Tvrdeným dovolacím dôvodom dovolateľa je to, že mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom, teda dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Slová zákona o prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu ak účastníkovi bola v priebehu konania nesprávnym postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, je potrebné vyložiť tak, že

odňatím možnosti konať pred súdom sa musí týkať tohto účastníka (žalovaného), ktorému bola rozhodnutím (odmieta odvolanie vedľajšieho účastníka) prípadne postupom súdu spôsobená určitá ujma (procesná i hmotnoprávna) Z obsahu spisu vyplýva, že konanie pred prvostupňovým i odvolacím súdom namietanou vadou netrpí, lebo ich prípadným nesprávnym rozhodnutím a postupom neutrpel žalovaný – O.O..

Žalovaný v dovolaní poukazuje na tú skutočnosť, že žaloba je nedôvodná, pretože predmetnú pohľadávku už splnil vedľajšiemu účastníkovi a že súdy nesprávne vyhodnotili otázku aktívnej legitímácie žalobcu, teda kto je oprávneným vlastníkom uplatňovanej pohľadávky. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, sám osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. I keby teda tvrdenie žalovaného bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny predpis a či ho (ne) správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad, ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutia, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný, preto právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný (§ 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúce z náhrady trov právneho zastúpenia a to za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 14. 5. 2010) spolu s DPH v sume 361,45 Eur podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 8,58 Eur v zmysle § 16 ods. 3

vyhlášky 655/2004 Z. z., teda trovy dovolacieho konania činia spolu podľa vyčíslenia žalobcu 369,72 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júna 2010

JUDr. Anna M a r k o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková